

ÁGH ISTVÁN

Struga manó csöngölődzik

Rajzolta: Széles Judit

Szerkesztette: Tóth Erzsébet

© Magyar Diafilmgyártó Vállalat

Budapest, 1983

1. Címkoeka

2. Olvasgattam, s hirtelen badarságokat hallottam valahonnan: — Ki beszél a telefonba? — kérdezte Mátyás király.

3. — Én vagyok a debreceni repülőtérről! — Repülőtér! Repülőtér! Mi az a repülőtér? — A debreceni repülőtér léte forog kockán, apuskám! Megáradt a Duna. Küldje ide a Fekete Sereget!

4. Mátyás király sápadtan lerakta a kagylót. Beszölt a királynőnek a konyhába, aki éppen mákot tört egy nagy famozsárban.

5. A királynő koronája minduntalan leesett, mikor előre hajolt. — Eltörik a korona! — kiáltotta Mátyás király.

6. Benyitott a királynői lakosztályba. Ott találta a Fekete Sereg vezérét, amint bekötött szemmel, fehér bábukkal sakkozik magában.

7. — Hol van a Fekete Sereg? — dühösködött a király. — Oda a debreceni repülőtér! — Repülőtér?! Repülőtér?! — motyogta a hadvezér. Mátyás dühösen földhöz csapta a kardját.

8. Azóta púpos a király. Mindig csak a könyveket bújja, s közben nem áttal fölördítani: Hol van a Fekete Sereg?

9. Szélső ház antennáján az egyik holló
épp hogy csak meguntta magát,
erre a második azon nyomban
az elsővel északra szállt,
de ott maradt a harmadik
mint égben a Fekete Lik — hallottam a magasból.

10. Ez már nagyon gyanús volt. Kimentem a fürdőszobába és vizsgálni kezdtem magamat a tükörben. Nem látszott rajtam semmi különös

11. Újra leültem olvasni és megint hallottam a hangot. Valami furcsa szellem lehet a szekrényben, vagy talán egy beszélő tücsök?

12. Méghogy tücsök! Nevem Struga manó. Ezeréves vagyok. Minden száz évben csak egyszer jövök elő. Akkor is csak egyetlen embernek mondom meg a neveimet — és kidugta fejét a szekrényből.

13. Illedelmesen kísétált. Húszcentis termetéhez 18 centi volt a szakálla, orra mint a piros sascsőr. Levette sapkáját gömbölyded kerek fejről.

14. Sipkám nyáron paprika,
ősszel erdei gubacs,
télen fenyőfatoboz,
tavasszal is ugyanaz — énekelte ravaszkásan.

15. — Apám halász volt az Ohridi tó partján. Nikola Trandafilnak hívták.

16. — Ismerek egy Harikleia Trandafilát. — Azért is jöttem, hogy tudassam, jól van. A Trandafilok nagyon magasak voltak és meg is haltak. Én meg kicsi maradtam és ma is élek.

17. Most pedig vendégelj meg. Itt maradok 31 és fél napig. Kérek fél kiló süllő rudacsát Orly módra, melléje egy liter somlai bort az 1867-es évjáratból, cseh kristálypohárban.

18. Teljesítettem a kívánságát. Szakállát a tál alá simította, elővette kiskését, kisvilláját és evett-ivott három nap három éjjel.

19. Közben azt kérdezte: — Be mertél volna menni Batu kán kovácsműhelyébe, mikor a kovács a kánnal társalog?

20. — El tudtad volna viselni Tomory Pál kalocsai érsek és hadvezér reverendája zsebében a Mohácsi véaszt?

21. — Én minden veszélyből megmenekültem — mondta — mert én repültem először közületek sasom hátán. Én bújtam legelőször a föld alá róka farkába kapaszkodva.

22. Struga hirtelen türelmetlen lett. — Tenni kell valamit! Gyerünk a Hirdetőbe! — s föladta a következő hirdetést:

23. Ezeréves, húsz centiméteres intelligens férfi feleségnek vagy élettársnak keresne 31 éves diplomás hölgyet. Ne legyen 171 centiméternél alacsonyabb, legyen káros szenvedélyektől mentes, család-, zene- és természet szerető. Jelige: „Majd megtudjátok 5312.”

24. Annyi levél érkezett, hogy taxival kellett a Hirdetőből hazafuvarozni.

25. Struga megunta az olvasást, inkább választ adott föl az újság első oldalára. „Találkozunk június 28-án a Hűvösvölgyi Nagyréten.”

26. Meghívott és a taxisnak mély hangon kiszólt a szivarzsebemből: — Nagyrét! — Persze én fizettem.

27. A Nagyrét tele volt harmincegy éves, diplomás, 171 centinél magasabb hölgyel. Voltak vagy tízezren.

28. — Ki hozna nekem egy liter bort a maga pénzén a büféből? — fűzte szónoklatába. S nehogy zsebemet használja szószékül, kihúztam, akár egy szivart és elkezdett nőni.

29. Óriási tumultus közben megkapta a bort, egyszerre kiitta, jókedvre derült, olyanokat mondott, hogy megtudják-e különböztetni a búzát a rozstól, meg hogy milyen a tavalyi macskagyökér?

30. Az egyik hölgy fölkiáltott a harmadik sorból: — Szégyent hoz ránk! Le a manókkal! — Struga énekelt tovább és az egész sereglet megindult hátrafelé.

31. Csak az a harmadik sorbeli hölgy jött felénk elszántan, kivont ridiküllel. Akkorát csapott a manóra, hogy lecsökkent a maga húsz centijére és a szivarzsebbe esett.

32. Jobb kézel megsimogattam. Balommal meg a kiabáló hölgyet öleltem, megcsókoltam és megkértem a kezét. Nyomban elvettem feleségül. Ő volt Harikleia Trandafila, régi ismerősöm, aki rokona Strugának. Angol szakos szakácsnő és Pestre jött tanulmányútra.

33. Struga az ijedtségtől és a bortól három napra a szekrénybe bújdosott. Egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy Harikleia tenyerében alszik, szakállát maga alá gyúrte, mint gyerek a dunyhát.

34. — Megvan-e még a sasom?! — ébredt jajongva a manó. — El akarom magamat vitetni a mezőtúri jelmezbálba. Ti vonattal utaztok. — rendelkezett.

35. Zsúfoltan indult a mezőtúri gyors. Szomszédunkban lakodalmások. Akkor jutott eszünkbe, hogy mi még nem is tartottunk lakodalmat.

36. A csomagtartón pörgebajszos emberke ült. — Miért ül maga a csomagtartón? — kérdeztem. — Pszt! Nincs jegyem, a kalauz nem szokott fölfelé nézni.

37. — Lejövök, ha kifizeti a büntetést. Tánccal hálálom meg. Ezek úgyse táncolnak, csak óbégatnak — mondta és leesett a felesége ölébe.

38. Fölkérte feleségét, akinek szoknyájából kirepült 12 kétasszony napi csibe. Vigyázva járták, hogy a csirkére ne tapossanak.

39. — Segítség! — hallottam Struga hangját. — Hol vannak a lakodalmások? — kérdeztem az üres kupéban. Üres üvegek maradtak utánuk, s egy csokoládétorta mirtuszága.

40. — Segítség! — hallottam Struga hangját a Mezőtúri Dózsa György Művelődési Ház ajtajából, mikor Struga és Strugáné álarcunkat felöltöttük.

41. — Segítség! — láttam meg Strugát a bíborbársony nagyfüggöny aranszegélyébe kapaszkodni, amikor a bonviván éppen a Bóni gróf áriáját énekelte.

42. És Struga, ez a pimasz, aki magányában örökké szotyolázott, beleejtette a bonviván szájába a szotyolát. A bonvivánt kifütyülték, leginkább az a legény, a Halál jelmezében.

43. Következett a primadonna. Éneke közben a manó a bányáságon akkorát nevetett, hogy leesett a kebelébe.

44. Mikor a primadonna énekét hatalmas sóhajjal befejezte, nyakoncsípte Strugát és bedobta a sűgolyukba.

45. Megsajnálta a Halál, kiemelte a sűgolyukból, bordái közé rejtette, mire a manó azt hitte, tornateremben van, és világbajnoki gyakorlatokat végzett.

46. — Jó helyen vagyok — mondta, miközben a mezőtúri legények elől menekültünk a Halállal, mert feleségemet el akarták venni tőlem.

47. Elértük még a tíztizenötös személyt. A kalauz, mikor a manót és a Halált meglátta érvényes vasúti jeggyel, csak annyit mondott: — Mi a szösz?!

48. — Ki a szörnyetegekkel! — kiabálták a katonák az ezredes vezényletével.

49. A Halál a következő állomáson leszállt. — Mentsd meg Aradon a tizenhárom tábornokot! — nyűszítette Struga utána.

50. Azután felém szólt — Lassan lejár a harmincegy és fél napom. Kettőt kérek tőled: Vigyél el egy kastélykertbe és menjünk el az iszkázi búcsúba.

51. Hazaérkeztünk, összepakoltunk a nyaralásra. — Hol a sasom?! — kiáltotta Struga. A sas ablakunkra szállt a szomszéd antennáról. — Az ezeréves tölgyfa odújában várlak benneteket.

52. Megérkeztünk a kastélyba. Ott ült a sas a tölgyfán moccanatlan, amíg Struga az odújából ki nem mászott. Hiába ijesztgették a gyerekek.

53. — Jelentkezzünk be — mondtam a manónak. A szakállas gondnok kedvesen fogadott bennünket. Szerencsétlenségünkre Struga oroszlánmormogásba kezdett a fülem mögött. Nem szerette a más szakállát.

54. — Mit morog maga, mint egy oroszlán? — gyanakodott a gondnok. — Bocsánat, nem én voltam, hanem a barátom itt a vállamon. — Állatokat nem fogadhatunk. Ez nem bolondokháza. Ez gróf Bezerédi kastélya volt!

55. Struga azon nyomban beleharapott az ápolts vörös szakállba, az asztal lábán leereszkedett és kísétált az ablakon.

56. Odvából kuvikolt minden éjjel, s belefűzte: — Nesze neked gróf Bezerédi! Nesze neked gróf Bezerédi! A gondnok már attól félt, bolondokházába kerül.

57. — Most elmegyek az iszkázi búcsúba és fölállítom a bábszínpadot — üzente az utolsó éjszakán. Reggelig bábjátékot álmodtam.

58. A multságban a vállamra ugrott és azt mondta: — Menjünk a faluvégre. A búcsúval én is búcsúzom. Vajon kivel találkozom utánatok száz év múlva? Mi-féle emberekkel?

59. A faluvégi fenyőn már várta a sas. Struga kezecskéjével könnycseppet fröccsentett ránk. — Ne nézzetek hátra! — és elrepült.

60. Elindultunk és nem néztünk hátra azóta sem.
Harikleia balján azt mondtam magamban: — Ezer évig
kellene élni. Bizony, bizony!

61. VÉGE

62. Impresszum